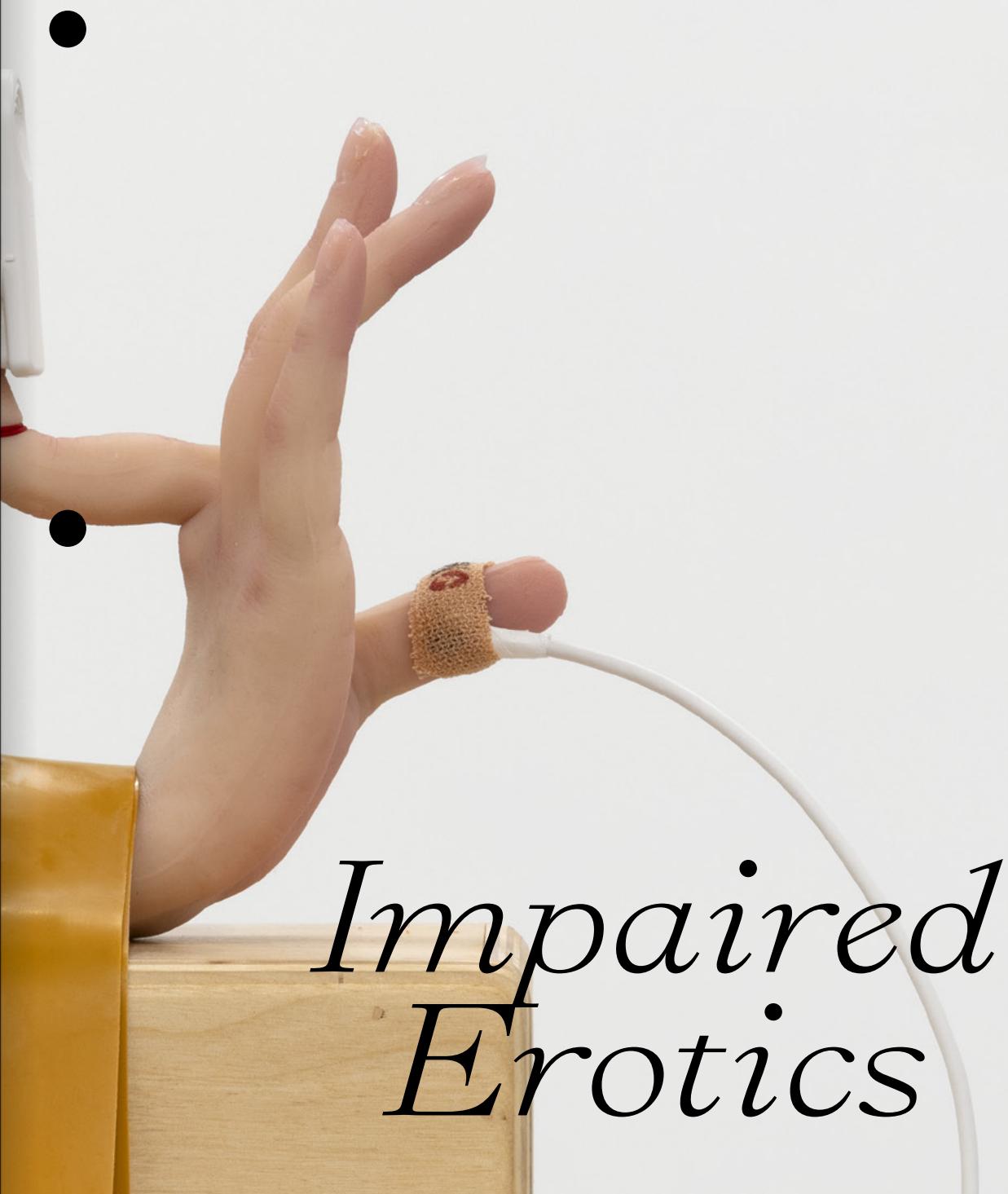

Panteha Abareshi

*Impaired
Erotics*

INTRODUKTION

Kort sagt peger Abareshi på, hvordan plejearbejdet, hvad enten det finder sted på hospitalet eller i hjemmet, i sig selv kan indeholde en form for vold; hvordan samfundets systemiske 'hjælp' også indespærre og disciplinerer den syge eller handikappede krop og sætter den i en position, hvor taknemmelighed og underkastelse forventes – en magtesløs tilstand af medicinering og behandling.

Via skulpturelle elementer som udspændte benskinner og en gabende mund, der mekanisk tvinges åben, sætter *Impaired Erotics* spørgsmålstegn ved den komplekse dynamik indlejet i behandlings- og omsorgsarbejdet – med referencer til dominans og underkastelse og den videre forbindelse til en tabuiseret fetichering af den handikappede krop. Værkerne sætter her spørgsmålstegn ved forholdet mellem erotik og seksuel nydelse for kroppe med handikap ved kritisk og æstetisk at låne elementer fra den særlige genre af ‘crip porn’ – et meget ladet visuelt materiale, som typisk holdes skjult.

Den dobbeltydige udstillingstitel *Impaired Erotics* kritiserer på den ene side, hvordan den handikappede krop ofte misforstås som én, hvis adgang til intimitet og 'erotik' er ødelagt eller 'svækket' (impaired). På den anden side bruger Abareshi titlen som et manifest, der insisterer på en *Impaired Erotics*, dvs. en erotik for den syge eller 'crip' krop, der ikke følger typiske fordomme omkring funktionsnedsættelse. Udstillingen udpeger således den ladede skrøbelighed og afhængighed, der er indbygget i behandlings- og støttestrukturer – fra kørestol og medicinske slanger til menneskelig omsorg – og sætter fokus på de forskellige former for systemisk vold, der udgrænsrer den handikappede krop.

Rhea Dall
Leder, juni 2024

ISBN: 978-87-94311-19-9
EAN: 978879431199

Panteha Abarareshi
Impaired Erotics
Udstillingsperiode: 25.05.2024 – 04.08.2024

O - OVERGADEN
Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K,
overgaden.org

Det er en stor glæde at introducere denne publikation, der udkommer i forbindelse med Panteha Abareshis soloudstilling *Impaired Erotics* på O – Overgaden. Siden 2021 har kunsthallen med generøs støtte fra Augustinus Fonden produceret en publikationsrække, der udgives i forbindelse med O – Overgadens større udstillinger. Formålet med denne serie er at mangfoldiggøre samtalerne under og efter udstillingerne og åbne op for, at nyt materiale kan udspringe heraf. I dette tilfælde har Panteha Abareshi selv bidraget med et essay om den Syge/Handikappede – eller ‘crip’ krop – som feticheret objekt. Parallelt sætter den svenske forsker og kunstkritiker Frida Sandström i sin tekst fokus på kunstkritikken som en slags autoerotisk refleksjon.

Udover at takke skribenterne for deres bidrag og O - Overgadens team for den store indsats i forbindelse med udstillingen skal der lyde en varm tak til vores grafiske designere, fanfare, såvel som redaktør Anne Kolbæk Iversen for det dedikerede arbejde på denne publikation. Sidst, men ikke mindst, en særlig tak til kunstneren, Panteha, for så generøst at dele både sin forskning og kunstneriske praksis med os alle sammen, både i forbindelse med tilblivelsen af udstillingen og i denne publikation.

Den amerikanske kunstner Panteha Abareshi (f. 1999, de/dem) arbejder i sine fængslende skulpturer med oplevelsen af at leve i en kronisk syg krop og den stigmatisering, der følger med.

Fra kunstnerens eget perspektiv, som kørestolsbruger, der lever med en uhelbredelig blodsygdom, udstiller Abareshi, hvordan den syge krop konstant observeres og behandlingsmæssigt overvåges – og dermed også objektiviseres. I sin nye serie af skulpturer skabt særligt til O – Overgaden peger Abareshi med kunstnerens egne ord på ”sammenstødet mellem vold og ømhed i behandlingen af den syge krop.”

Ved brug af bøjler, bælter, spænder og medicinske slanger bliver det synligt, hvordan støtten og behandlingen af kroppen også indeholder en voldsom form for tvang og dominans.

Panteha Abareshi (f. 1999, Montreal, CA) er billedkunstner og forsker bosat i Los Angeles. Abareshis værker er senest blevet vist på solo- og grupperudstillinger på blandt andet Kunsthall Trondheim (2023); MMK Museum für Moderne Kunst, Frankfurt (2022); Kunsthaus Zürich (2022) og Los Angeles Municipal Art Gallery (2021).

DEN SYGE/ HANDIKAPPEDE KROP

Panteha Abareshi

Den Syge/Handikappede Krop har kun lov til at leve og eksistere som en sum af sine dele – hver del hyperundersøgt og kategoriseret inden for skrøbelighedens klostrofobiske spektrum. Hver del af den svækkede krop lever separat; hver del af kroppen er sin egen hule beholder for det funktionsnormative [able-bodied, red.] blik og den tunge byrde at optræde som læsbar. Hver kropsdel behandles som et objekt, og hvert objekt bærer en absurd fetishisme med sig – en dyrebar og potentelt ladet erotik, der vejer tungt i undersøgelsen af, hvordan fremmedgørelsen af handikap og svækkede dele hænger sammen med tababelagte fascinationer, feticher og fantasier (seksuelle og andre) hos den raske beskuer, mens de henviser den svækkede krop til en permanent status som på samme tid patient, subjekt og performer.

En enorm kritisk sans må udøves i overvejelserne omkring de indlejrede dynamikker af magt, kontrol og ‘autonomi’ i undersøgelsen af den Syge/Handikappede krop forstået som performer og som villigt kunstnerisk subjekt. Selv når en forestilling er slut, og den Syge/Handikappede krop forlader scenen, selv når en udstilling er afsluttet og installationerne er demonteret, tillades den Syge/Handikappede krop ikke et øjeblik্স hvile som spektakel. Det er i denne evige rolle som genstand, og med en bevidsthed om den funktionsnormatives utrættelige undersøgelse, at den anderledes-gjorte krop har radikaliseret sin egen kropslighed og lavet udspekuleret materiale på baggrund af sin oplevelse. Vi må kontinuerligt anerkende det arbejde, den Syge/Handikappede krop må gennemgå i sin autonome repræsentation og gøre en fælles og målrettet indsats for at validere nye måder at se, forstå, forestille sig og diskutere det anderledes på. Den Syge/Handikappede krop stiller krav i sin repræsentation og stiller svære spørgsmål til sit publikum. Ubehag er en enormt værdifuld drivkraft for nye og radikale former for tænkning og viden, for vi må fundamentalt forstyrre normative standarder for Syg/Handikappet kropslighed og fortsætte den forstyrrelse for at skabe og holde plads til de kroppe, der længe har været eksileret til ukendte, usynlige rum.

Det er inden for disse ukendte, usynlige rum, at den svækkede krop plejes, hvad enten det er et medicinskt rum med administration af medicinsk pleje eller et rum som hjemmet, hvor pleje ydes mere intimt. Der er et potent magthierarki inden for pleje, hvor den svækkede krop gøres til en rolig, føjelig ting. Normative, ableistiske opfattelser af den syge krop placerer den konstant inden for det medicinske rum, hvilket typisk efterlader begrænset plads til en mere nuanceret og udvidet opfattelse af, hvor en krop, der kræver pleje, kan finde hvile.

Når den syge, svækkede krop føres ud af det medicinske rum og ind i det hjemlige, kompliceres omsorgs-dynamikkerne mellem den, der modtager og den, der giver pleje. De systemer af magt, kontrol og vold, der eksisterer i håndteringen af den kronisk syge og svækkede krop, som i høj grad går usete og usagte hen, er de måder, hvorpå den Syge/Handikappede krop undertrykkes som en metode til pleje.

Den raske omsorgsgiver anses for at bære en stor og ufattelig byrde, og selve begrebet omsorg er så smerteligt plaget, idet den Syge/Handikappede krop utrætteligt må kæmpe for at opnå kropslig autonomi og imod den passive, ofte ubevidste dehumanisering, der stammer fra de funktionsnormatives foragt for de ødelagte, lemlæstede subjekter, der har brug for hjælp og eksterne indblanding for at kunne eksistere. Det hjemlige rum er ét forbundet med varme, sikkerhed og komfort – alt sammen noget, der synes at blive forvrænget og ødelagt af de ændringer, der foretages i hjemmet for at imødekomme den syge og svækkede krop. Der er en sterilitet, der følger som et spor efter den syge ting fra hospitalet og ind i dens egen seng, som siver fra iltkanylen, driver ind i hjemmet fra alkoholsvietterne og kanyebooksne på natbordene. Omsorgsgiveren anses for, i alle henseender, at være den svækkede krops *håndterer*, da nødvendigheden for hjælp og omsorg sidestilles med infantiliserende afmagt og en mærkning af det Syge/Handikappede subjekt som en grundlæggende uegnet *ting*. Den Syge/Handikappede krop bliver et passivt objekt, idet funktionsnormative individer vil henvise til omsorgsgiveren i situationer, der spænder over alle sociale sammenhænge, som om det Syge/Handikappede subjekt er en hund, et lille barn eller invalid, ude af stand til at tale for sig selv. Magtdynamikken mellem omsorgsgiveren og den Syge/Handikappede krop forfalder til en skarp ubalance og kan kun bringes tættere på en afbalanceret tilstand gennem målrettet og bevidst modstand mod de normative kontrolsystemer, der ville afkræve en passiv underkastelse, stilhed og en fuldstændig afgivelse af kropslig autonomi.

Det forventes endda, at omsorgsgiveren udover en fuldstændig kropslig kommando og kontrol over deres Syge/Handikappede ansvar, fordi ethvert funktionelt [able] individ, uanset deres forhold til det Syge/Handikappede subjekt, anses for at have ubestridelig kropslig autoritet, simpelthen fordi de er bedre fungerende. I øjeblikke, hvor den Syge/Handikappede krop tager mere fysisk eller følelsesmæssig plads og dermed trænger ind på den raske befolknings komfort, kastes ængstelige og forventningsfulde blikke på omsorgsgiveren med tavse opfordringer til at *håndtere kroppen*, som så systematisk nægtes at eksistere fuldt ud, dristigt og uden skam, som krøbling.

Denne projktion af, hvordan omsorg *burde* se ud, og denne ableistiske konstruktion af, hvad omsorg indebærer, overskygger pladsen for den utroligt nødvendige repræsentation af de komplekse nuancer af omsorg. Normative forestillinger om menneskelig intimitet afhænger af en simpel treenighed af en platonisk,¹ romantisk og seksuel, hvor ethvert forhold kan være enhver kombination af de tre. Men der er en uudtalt og stort set ukendt fjerde form for intimitet, som legemliggøres i forholdet mellem omsorgsgiver og omsorgsmodtager. Det Syge/Handikappede subjekt og de involverede i deres pleje er således fortrolige med en firedeling af intimitet, hvor omsorg tager del i den normative blanding og fungerer som en helt unik dynamik,

der kan stå alene eller indgå i komplekse kombinationer med de andre definerede former for intimitet.

Og det er bydende nødvendigt, at omsorg forstås som helt unik i sin intimitet, fordi det er en så dybt lagdelt form for udveksling, der kalder på en kropslighed og tillid, som krever en ekstrem sårbarhed, men samtidig kan være, og meget ofte er, uafhængig af enhver romantisk eller seksuel intimitet.

Samfundets tabuer omkring behovet for hjælp til at udføre grundlæggende kropsfunktioner eller ‘rutenemæssige’ hygiejnehandlinger påfører Syge/Handikappede kroppe et stort stigma, skam og nedværdigelse. Omsorg er, ligesom det meste af den Syge/Handikappede oplevelse, henvist til de mest private rum: Det er på hospitalets stue, det er i hjemmet bag nedrullede gardiner, det er på handikapoiletet med låst dør, at dynamikken udfolder sig, og så meget går tabt i skyggerne. Det Syge/Handikappede subjekt taler et udvidet sprog for intimitet, et som har et rigt leksikon til at artikulere de utallige kompleksiteter, der følger med at blive hjulpet, blive håndteret og blive holdt. Der er et sværd, som skærer igennem dobbeltheden af ømhed og vold, og en navigation af intimitet, som omfatter et spektrum, der rummer de dybeste sår og de lyseste glæder, og dette går så let tabt for den fungerende krop, der i sit ‘privilegium’ er udelukket fra at kende intimitetens sprog, som følger med den store vidde af kontrol, frivilligt eller ej. Når omsorgens intimitet rent faktisk falder under det funktionsnormative blikks linse, er det som en petriskål under et kraftigt mikroskop, hvor tabuer ivrigt spirer som parasitære mikroorganismér. De altid komplekse dynamikker og udvekslinger indlejret i pleje og omsorg, og krydsningen med de andre former for menneskelig intimitet, kollapser med stor voldsomhed. I stedet avler den foreskrevne magtbalance og forventningen om hyper-objektiviseringen af den Syge/Handikappede en fetishistisk billeddannelse, som rodfæster sig i den Syge/Handikappede krops afmagt og (seksuelle) udnyttelse [(s)exploitation]. Den funktionsnormative opfattelse af omsorg, og dens medfødte fetishisme, indhyller omsorg som handling med den altid-privilegerede påstand om, at enhver *svag* og *sårbar ting* skal bruges til hvad end de kroppe, der har privilegium og magt over den, ønsker.

Fetichering er ladet i sit biks dobbelthed: at betragte uden at se, at bruge subjektet til at dække over eller aflede tabubelagt begær, på samme tid at hengive sig til og holde sig tilbage. De funktionsnormative beskuere, idet de kaster deres altopslugende, objektiviserende blik på det handikappede subjekt, agerer som passive, voldelige voyeurer, der gør den handikappede krop til et objekt, før de skiller det ad i enkeltdele.

Det er en fortæring, der kastrerer, en måde at se på, som gør det Handikappede Objekt(krop) til et behændigt værktøj, der ubevist bruges som et erotisk prisme i refleksionen, afledningen og brydningen af, hvad beskueren hverken kan eller vil konfrontere i sig selv. Den Handikappede Krop som fetichobjekt legemliggør den funktionsnormatives fiksering på oplevet og projiceret fravær: fravær af evne, fravær af kropslighed, fravær af handlekraft. Disse er temaerne for den forkröbledes kastration. Den handikappede krop repræsenterer alt, hvad der er fundamentalt usikkert ved den menneskelige kropslighed, og mens den også repræsenterer svagheden og dødelighedens universelt uundgåelige realitet, fungerer den som en tom beholder for disse usikkerheder hos den raske beskuer.

Den idealiserede fungerende, raske krop har længe været etableret som standarden for det *menneskelige*, og den Handikappede Krops fundamentalt manglende evne til at opfylde denne standard fastholder den i denne position af ‘objekt’ dehumanisering og utilitaristisk objektivisering.

Det Handikappede Objekt(krop) er til stor fascination for den funktionsnormative betragter, især i sine bestræbelser på at udføre *menneskelige* handlinger, der ofte mødes med spontane reaktioner af chok og afsky. Den funktionsnormative betragter af det Handikappede Objekt(krop) er alt for hurtig til at udtrykke sin afsky, men ville aldrig drømme om at kigge væk – og Freuds forslag om, at afsky maskerer et voldsomt undertrykt begær, ringer med skærrende klarhed i undersøgelsen af denne inter-funktionelle dynamik.²

Den Handikappede Krop bliver på samme tid kastreret og asekualiseret, mens den hyper-seksualiseres og uden samtykke formes til et erotisk objekt, når den flås og splittes ad under den funktionsnormative gransknings linse, som følger den ind i selv de mest private rum.

Det Handikappede Objekt(krop) er sandelig ikke givet retten til privatliv, da det er forventet, at den uophørligt og utrætteligt performer kodede betydninger af komfortabel læsbarhed ved hjælp af et visuelt leksikon, der overskygger størstedelen af den handikappede befolkning. En indlejret og nedværdigende seksualisering omfattes automatisk af *betrægningen*, når det Handikappede Objekt(krop) fungerer som genstand for den funktionsnormative beskuer.

Der er et iboende menneskeligt instinkt til at seksualisere det, vi finder mest sårbart – at identificere det, vi opfatter som det ‘svageste’, og skelne, hvordan det bedst kan udnyttes. Faktisk er der en overvældende overflod af sårbarhed i den måde, vi undersøger det Handikappede Objekt(krop) på, og specifikt, idet den bliver essentialiseret som noget, der fundamentalt *ikke kan* – for at vende tilbage til den projicerede opfattelse af fravær.

Ikke alene er kroppen simpelthen *u*-duelig, men også i sig selv *ude af stand* til at fungere normativt. Samfundets forståelse og definition af det Handikappede Objekt(krop) afhænger af dette opfattede fravær af evne: Det Handikappede Objekt(krop) *kan ikke* tage vare på sig selv, *kan ikke gå*, *kan ikke* bevæge sig, *kan ikke* spise, *kan ikke* vaske sig, *kan ikke* kommunikere og *kan ikke* fungere med romantisk eller seksuel autonomi i sit begær (hvis de overhovedet tillades at have et). Det Handikappede Objekt(krop) som et ugyldigt [invalid] objekt forstærkes gennem dets repræsentationer, dets udbredte brug som metafor og gennem sproget i vores stærkt begrænsede leksikon for (u)duelighed.

Denne øjeblikkelige og ubarmhjertigt unuancede kastration af enhver person, der ikke overholder de funktionsnormative standarder og/eller kræver omsorg, illustrerer det omfattende stigma omkring sårbarhed og funktionsnedsættelse [inability] samt den voldelige kønnethed, der er indlejret i dynamikken for omsorg og funktionsdygtighed. Mangel på evne [inability] er feminiseret som en form for nedværdigelse, og denne feminisering af funktionsmangel inviterer igen til en iboende, brutal seksualisering.

Freuds teori om fetichering artikulerer det kritiske øjeblik, hvor fetichen løsrides fra individet og bliver det eneste seksuelle fokus.³ Heri ligger en vigtig belysning af sammenfaldet mellem det handikappede subjekt og fetichobjektet – idet den funktionsnormative voyeuristiske besættelse af den handikappede krop har reduceret den til et rent eksemplar. Udspændt og fastholdt på ordsprogsagtig entomologisk facon [*entomologi* = læren om insekter] er den handikappede krop *ude af stand* til at undslippe en fortsat voyeurisme.

Der er en markant forbindelse mellem denne voyeurisms erotik og subjektets essentielle natur som *objekt*. Et uudtalt magthierarki eksisterer selv i det mest passive funktionsnormative blik, og objektfetichismens dynamik indlejret i den voyeuristiske *betrægning* fungerer som en afgørende kontekst for de mekanismer af magtesløshed, der ligger i, hvordan den Handikappede Krop fundamentalt ses, forstås og repræsenteres.

Den Handikappede Krop er, i alle aspekter af dens repræsentation og diskussion, tabu. Som Freud hævder: Obskuritetsens tåge, “[d]en kraft, der modsætter sig voyeurismen, men som kan overvinde af den (på en måde parallelt med hvad vi tidligere har set i tilfældet afsky) er *skam*.⁴”

Julia Kristeva definerer det abjekte som “det, der forstyrre identitet, system, orden. Det, der ikke respekterer grænser, positioner, regler. Det midt-imellem, det tvetydige, det sammensatte.”⁵ Enhver ærlig undersøgelse af den Handikappede Krop ville i sandhed afsløre den enorme kompleksitet i dens anderledeshed og en manglende evne til at overholde de normaliserende forventninger og regler, der pålægges dens eksistens.

Impaired Erotics præsenterer rá repræsentationer og gentagelser af den Handikappede Krop, som den fremkaldes via forstyrrende kanaler, der er skilt ad og genopbygget i form af det Uegnede/Ugyldige Objekt [Invalid Object]. Den Handikappede Krop som Uegnet/Ugyldigt Objekt undsiger sig definition og undslipper den med forvirrende lethed for i stedet at bede beskueren om at træde over tærsken til de tabuer, der bringer deres mest menneskelige frygt til overfladen. *Impaired Erotics* udforsker det Uegnede/Ugyldige Objekts autonomier og måderne, hvorpå nydelse fungerer uden for det funktionsnormative. Fra den ikke-seksuelle erotik til det eksplícit pornografiske afbilda og undersøges det Uegnede/Ugyldige Objekt ærligt fra kunstnerens perspektiv, hvis sygdom og handikap fungerer som både genstand og kritisk katalysator for deres kunstneriske praksis.

Udstillingen bringer et perspektiv frem, der siger mod at åbne og kaste lys over, hvad vi krymper os over at diskutere om de kroppe, vi anser for at være de mindst gyldige, de mindst ønskværdige, de mindst hele. Hvordan ser autonomi ud for den Handikappede Krop? Hvordan ser samtykke ud for den krop, der serveres som festmåltid for dem, der har privilegier over den, og deres sultne øjne? Hvad kan vi forstå om de kroppe, disse Uegnede/Ugyldige Objekter, der kæmper imod voldsom essentialisering, mens de bevæger sig gennem fundamentalt fjendtlige rum, når de kastes ind i et rum af uklar kropslig definition? Mit installationsbaserede arbejde indfanger en udmatende opbygning og nedbrydning af kroppen, igen og igen og igen – ved at gøre både fetichsubjektet og den fetichiserende beskuer til mit materiale, i færd med at gennemtygge den Handikappede.

1. Man kunne argumentere for, at familiær intimitet står som sin egen uafhængige kategori, men inden for denne diskussion er den foldet ind i den platoniske.

2. Se Sigmund Freud, “Fragment of an Analysis of Hysteria,” [1901], i *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud*, vol. VII: *A case of hysteria; Three essays on sexuality and other works* (1901-1905) (London: Hogarth Press, 1975) sas.upenn.edu/~cavitch/pdf-library/Freud_SE_Dora_complete.pdf.

3. Sigmund Freud, “Three Essays on the Theory of Sexuality,” i *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud*, vol. VII: s. 153f. sas.upenn.edu/~cavitch/pdf-library/Freud_SE_Three_Essays_complete.pdf.

4. Ibid., s. 157. Oversat til dansk af oversætteren.

5. Julia Kristeva, *Powers of Horror. An Essay of Abjection* (New York: Columbia University Press, 1982), s. 4. Oversat til dansk af oversætteren.

EROTISKE SELV-REFLEKSIONER. NOTER OM KUNST SOM SEKSUALITET

Frida Sandström

Rather than rendering recognizable bodies, abstraction stages relationships among forms and their contexts, allowing us to see differently the ways in which those relationships can unfold. That is, abstraction is about relations, and a queer investment in abstraction can be a way to allegorize social relations through a playing out of formal relations. Distinct forms of embodiment, deviating desires, and new ways of relating to bodies can be proposed through abstraction. Artists who turn to abstraction as a more open or apt way of subverting the ‘normal’ (or a more pleasurable way of proposing its abandonment) all do so differently.¹

Hvad er forskellen på at sanse og at tænke? Svaret er den måde, vi skaber selve forskellen på. I dette essay vil jeg tale om måder, hvorpå kunstcritikeren og beskueren, publikum og den daglige forbipasserende sanser og forholder sig. Ved at foreslå critikeren som et begærssobjekt og kunstgenstanden som subjekt for dette erotiske møde, vil jeg invitere dig ind i formalismens teatralitet. Jeg tager udgangspunkt i ovennævnte citat af kunsthistoriker David Getsy. Citatet findes i en udgivelse om ‘queer abstraktion’ fra 2019, hvor Getsy beskriver abstraktionen, der er på spil i måden, vi sanser kroppe på – hvad enten det er mennesker eller kunstværker.

Den tilsyneladende hårfine grænse mellem mennesker og ting er ikke kun vigtig for selve kunsten, men også for måden, hvorpå socialt liv er mættet af kapitalrelationer: formelle relationer mellem subjekter og objekter, som vi identificerer os med. Men de producerer også social, seksuel og racemæssig undertrykkelse. Spørgsmålet er, hvordan disse relationer “udspiller sig” i kunsten, som Getsy udtrykker det. Det er her, queer abstraktion kommer ind. Gennem erotiseringen af de abstrakte relationer, der former alle vores erfaringer, bliver den sociale virkelighed transformert til det, Getsy formulerer som “nye måder at relaterer på.” Denne proces tillader simpelthen nye måder, hvorpå abstrakte objekter –

kunst og mennesker – “sanses”, foreslår han. Og hvad er konsekvensen af det? Jo, måden, hvorpå vi sanser mennesker og ting, er grundlæggende relateret til, hvad vi tænker om dem, og om vi tænker med eller imod dem.

Ved at forstå kritikken af kunst som en sanselig praksis, tilslutter vi os historien om sabotage, perversion og underminering af de forudindtagne relationer mellem kunstværker og mennesker. Som den amerikanske tyske kunstner Adrian Piper har tydeliggjort gennem årtier, kan mødet med kunst faktisk også påvirke de måder, hvorpå vi møder mennesker. Oftest er grænsen mellem menneskekroppen og kunstobjekten hårfin. Som resultat kan dommene over, hvad der er god og dårlig kunst nemt overføres til den alvorlige bestemmelse af, hvad der er menneskeligt. For at sige det, som det er: Kunstkritikken kommer let til at camouflere det moderne livs biopolitik. Hvem tildeles subjektivitet, og på bekostning af hvem? Den såkaldte ‘subjekt-objekt’-dialektik i moderne tænkning er på spil i kunstinstitutioner såvel som i nationalstatens retslige strukturer. Alle disse kontekster rummer en konceptualiseret relation mellem kunstner og tilskuér, elev og lærer, politi og borgere, ud fra hvilken de forventes at ‘agere’ som subjekter eller objekter inden for borgerskabets offentlige sfære. Det er i grove træk formalisme.

Så længe vores liv er formet efter den moderne kapitalisme inden for og mellem nationalstaterne, vil formalismen bestå. Formalisme – forstået som subjekts sociale virkelighed, der opstår med og gennem kroppen – er således ikke et valg, men en omstændighed vi alle deler. Jeg ville ikke være i stand til at skrive denne tekst uden den. Kun gennem dens egne mekanismer kan formalismen vendes på hovedet. Det var den grundlæggende pointe i Marx’ sociale værdikritik i slutningen af 1800-tallet, som blev videreudviklet i den tyske teoretiker Theodor W. Adornos idé om det moderne kunstværk et århundrede senere.

Det er også det, Getsy understreger med sit forslag om en queer kritik af den moderne opfattelse af seksualitet. Kapitalisme, kunst, race, køn og seksualitet udfolder sig på en måde, hvor vi enten kan acceptere spillet, eller vende formalismen mod sig selv. Som teoretikeren Fumi Okiji understregede for nogle år siden, er kritikken af det moderne liv sjældent et valg, men snarere en nødvendighed for at overleve, hvis man lever under racemæssig eller seksuel undertrykkelse.² Ud fra hendes forslag kan vi antage, at en sådan *omdirigering* [detournement] er en kapacitet, vi alle har, som – på forskellig vis – racialiserede og seksualiserede subjekter, kunstnere eller beskuere, borgere eller overskudsbefolkning. Vi legemliggør simpelthen erfaringen af det moderne liv forskelligt. Denne forskel er central for vores socialkritiske praksisser. I sit arbejde med emnet påpeger Getsy vigtigheden af at tydeliggøre, hvordan queer-formalisme er en central, men overset, egenskab ved det 20. århundredes kunsthistorie, og især hvad angår minimalisme og konceptkunst – som samtidskunsten stadig i vid udstrækning beror på.

Jeg ønsker at diskutere, hvordan en autoerotisk oplevelse af sociale og seksuelle forskelle kan udvikle sig som en social kritik og desuden som en avisning af måder, hvorpå mennesker og ting bestemmes. Lad os se på, hvordan en sådan avisning muliggør erotisk sensibilitet med og mod de sociale abstraktioner, de ‘taler igennem’. Ifølge litteraturforsker Amy De’Ath, skaber auto-erotik potentialet til at:

feel the economics of the moment in a more abstract, expansive sense than we might do in, say, our more immediate irritation at an expensive grocery bill, or our sense of anxiety and precarity in a temporary contract job.³

Vigtigt er det, påpeger De’Ath, at både sansning og tænkning gennem sociale og seksuelle abstraktioner “ modsætter sig repræsentation”⁴ Dette er vores første stikord til en queer-abstrakt tænkning. Med kunsthistorikeren Leo Steinbergs ord fra 1973 muliggør de formelle relationer – gennem hvilke kunstobjekter repræsenteres – beskueren at overskride forudbestemte grænser for identifikation og i stedet forestille sig noget andet. I den forstand kan et erotisk møde frisætte kunstværket fra måden, det udstilles på. Steinberg beskriver kunstoplevelsen på følgende måde:

Not art but objects, and these objects touted as things beyond art, though they were conceived with legitimate esthetic objective: to keep the thing made unarticulated, its internal relations so minimized that nothing remains but an immediate relation to its external environment.⁵

Steinbergs argument er centralt for vores diskussion. Han skriver, hvordan den umiddelbare, det vil sige ikke-formaliserede relation til det, der er ‘udenfor’, får plads af formalismen selv. Hvis vi forstår denne eksternalitet som en uartikuleret oplevelse, kan den tage hvilken som helst form i tilskuuerens fantasi.

Jeg tror, at den objekternes ”uudsigelighed”, som Steinberg peger på, er et spørgsmål om immanens, der adskiller sig meget fra, hvad efterkrigstidsformalisten Clement Greenberg betegnede som den essentialistiske idé om maleriets immanens i begyndelsen af 1960’erne.⁶ Steinbergs uudsigelighed afviger fra Greenbergs purisme, idet forskellene ikke kun ligger i *indholdet*, forstået som identitet, men også i *formen*, som afviser specifikke identifikationer. Med et marxistisk vokabular er følelsen af denne uartikulerede forskel, som afviger fra essentialistiske former for identifikation, netop et spørgsmål om menneskelig natur udtrykt i praksis.⁷ Snarere end den uhedlige naturalisme ved Marx’ oprindelige model,⁸ trækker jeg på det 21. århundredes queer- og transkønnede marxisme.⁹ Med denne teoretiske ramme kan vi forstå sensibilitet som en erotisk, social og ikke-prokreerende kategori. Således kan forskelle opfattes rent æstetisk uden at favorisere en bestemt slags kunst eller genre. Som kunsthistorikeren T.J. Clark skrev i 1991: ”noget som myten om kunstens endeligt muliggjorde,

var opretholdelsen af en slags forskel mellem kunstens sanselige umiddelbarhed og den af andre (stærkere) kandidater til den samme magt.”¹⁰ Det, han peger på, er grundlæggende de formelle abstraktioner, gennem hvilke vi fornemmer de objekter, vi anser som kunst. Som diskuteret ovenfor, er dette også tilfældet, når vi definerer seksualitet, race, køn, værdi og andre sociale kategorier.

Clark, Steinberg og Getsy er langt fra de eneste kunsthistorikere, der kritisk har undersøgt seksualitetens rolle i vores møde med kunst og mennesker. En central reference i denne sammenhæng er Steinbergs allerede nævnte, skelsættende essay, ”Other Criteria”. I denne tekst fra 1973 påpeger han, at ”den kritiker som er interesseret i en nytænkende manifestation, sætter sine kriterier og smag i bakgear”.¹¹ Dette betyder, at kritikeren ikke længere stræber efter at imødekomme prædefinerede kriterier for æstetisk skønhed, som udelukkende sanses i kritikeren selv – hvilket ellers blev proklameret af Immanuel Kant i 1790, og som det 20. århundredes første formalister bragte ind i det moderne kunstmarked.¹² Ved at sætte sine kriterier i ”bakgear” og desuden vende dem mod sig selv, søger kritikeren snarere at følge sansninger, som allerede er praktiserede som erfaringer i form af kunstværket selv. Denne tilgang bytter rundt på subjekt-objekt-dialektikken mellem kunstværk og kritiker og muliggør en opfattelse af kunstværket som et subjekt i relation til kritikeren som subjekt.

Hinsides eller endda forud for æstetiske kriterier opfatter kunsten og kritikkens subjektivitetsformer – kunstner såvel som beskuer, objekter såvel som mennesker – på kritisk vis deres egne relationer og følelser, som om disse kom udefra. Denne form for formalisme er, hvad jeg før har talt om som en kollektiv kritikpraksis.¹³ Centralt i en sådan kollektiv praksis er, at den kritiske dom erstattes af kollektiv refleksion og dermed relation. I sit essay hævder Steinberg, at kritikeren

suspends judgment until the work’s intention has come into focus and his response to it is – in the literal sense of the word – sympathetic: not necessary to approve, but to feel along with it as with a thing that is like no other.¹⁴

Jeg er interesseret i måden hvorpå kritikeren, når vedkommende føler langs med et kunstværk, også mærker de sociale konsekvenser af sine egne objektiviserende begreber. Denne mekanisme socialiserer i bund og grund den kritiske praksis’ individualiserende aspekt og næres gennem to århundreders sociale kritik. Som litterater og filosoffer som fx David Lloyd og Stella Sandford har gjort klart, ophober begreber udelukkende særegenheder og markerer forskelle. Vigtigt er det, at æstetiske begreber og kategorier anvendes til at definere køn, seksualitet, race, værdi osv. Hvad Steinbergs og Getsys tænkning peger på, er en forståelse for måden, hvorpå et abstrakt kunstobjekt rent faktisk muliggør en *sansning* af den formelle abstraktion. Gennem denne kollektive sansning ligger *omvendingen* [detournement] i vores hænder.

At føle sig frem via social abstraktion som æstetisk abstraktion giver kritikeren mulighed for at mærke konsekvenserne af egen tænkning anvendt i æstetiske domme. Hvis jeg tilfældigvis er den kritiker, hvilket jeg grundlæggende er som moderne subjekt og kunstpublikum og tilskuer til juridisk teatralitet, tillader det mig simpelthen at *sanse mine egne abstraktioner*, som de former min subjektivitet ved at adskille mig fra andre. Det kan være et spørgsmål om, hvordan jeg forstår mig selv som borger, som køn eller som medarbejder, for blot at nævne et par kategorier. Kritisk at fornemme måder, hvorpå jeg adskiller mig fra andre, gør mig som kritiker til et abstrakt objekt under og imod min egen objektive vurdering – ligesom kunstobjekter i mødet med beskueren. En sådan proces, tror jeg, kortslutter den æstetiske subjektivitets kritiske transcendens, der stadig den dag i dag betinger vores kunstkritiske domme. Disse domme anvendes i sociale og juridiske strukturer såvel som inden for en kunstkontekst.¹⁵ Mere beskedent beskriver Steinberg denne proces som en *suspendering* af den æstetiske dom. Den "suspendede" dom, vil jeg tilføje, er også en *suspendering*, der omfatter det erotiske aspekt af at sanse et abstrakt objekt og at forestille sig sig selv gennem en sådan abstraktion – som mange queer kunstkritikere gjorde i 1960'erne. Digter og kunstkritiker Frank O'Hara er et eksempel, det samme er Jill Johnston og Douglas Crimp, som jeg diskuterer andetsteds.¹⁶

I et TV-interview med David Smith i 1964 fremprovokerer O'Hara spørgsmålet om køn i de skulpturer, som Smith gav antropomorfiske titler, hvor ord som 'far', 'søn', 'pige' indgik. I en omfattende analyse af interviewet udtaler Getsy, at "trangen til at kunne [Smiths] statuer peger på et større problem i efterkrigstidens repræsentationer af den abstrakte krop."¹⁷ Med udgangspunkt i Steinbergs tanke om at suspendere den formelle vurdering af seksuel identitet, kommer en ikke-identificeret, ikke-binær abstrakt form før tildelingerne af køns- og værkategorier. Denne før-begrebelsige form kræver, at kritikeren forholder sig anderledes til værket end i henhold til æstetisk skønhed og en binaer seksuallogik om formering.¹⁸ Og det er hvad O'Hara gør, når han i et ArtNews-essay om Smith udtaler: "de bedste af hans nye skulpturer fik mig ikke til at ønske at jeg ejede en, de fik mig til at ønske at være en." Kort efter skriver han et brev til Smith, hvor han præciserer udsagnet: "Jeg vil være en af de skulpturer."¹⁹

Ønsket fra en kunstcritiker om at være det abstrakte objekt mellem kunstnerens hænder accelererer virkelig den erotiske sensibilitet ved kunstens og kritikkens æstetiske abstraktion. I dette tilfælde personificeres en sådan følsomhed ikke kun i kunstnerens 'personaer', men også i O'Hara selv. Det er et perfekt eksempel på queer-formalisme. Allerede i 1961 beskrev O'Hara Smiths kunstværker på følgende måde:

Unification is approached by inviting the eye to travel over the complicated surface exhaustively, rather than inviting it to settle on the whole first

and then explore details. It is the esthetic of culmination rather than of examination.²⁰

Øjets sensuelle bevægelse hen over det abstrakte objekt, der er i spil op til den "æstetiske kulmination", kan også forstås som en erotisk kulmination, forårsaget af fornævnte erotisk-kritiske "suspendering". Jeg har allerede diskuteret, hvordan den erotiske suspendering i sansningen af et abstrakt objekt, udløser en 'pause' i den kritiske dom, som i eksemplet med Smith og O'Hara. Jeg vil dog gerne føre diskussionen videre og argumentere for, at dette også er en suspendering af kapitalistisk abstraktion. Vi kan kalde det en 'abstrakt hedonisme'. I essayet "Gender as Accumulation Strategy", skriver digter og marxistisk teoretiker Key Gabriel:

A transsexual hedonism recognises that the signification of sexual difference mediates every relationship between people in the social world, including one's relation to oneself; it insists on embodiment as both the mediator of that social world and the enabling of agency towards and autonomy over desiring interventions into that process of mediation.²¹

I afsnittet oven for er Gabriels argument, at alle sociale relationer – det vil sige abstraktioner – er medieret af seksuelle forskelle, som også er på spil i hvert enkelt individ. Det er, hvad jeg tidligere har diskuteret som en kritik af det kritiske subjekt, der er bekendt med sig selv. En sådan selvrefleksion er både selvrefererende og social.²² Gabriel konkluderer, med en præcis pointe, at en sådan 'dobbelt' kritik på en gang muliggør og undergraver social abstraktion. Samtidig er det vigtigt at bemærke, påpeger Gabriel, hvordan det også undergraver ens sanselige, objektive relation til sig selv. Således kan vi argumentere for, at fornemmelsen af enhver abstraktion også indebærer forestillingen af sig-selv-som-værende-abstrakt, som Gabriel så klart beskriver i forhold til transseksuelle erfaringer. En lignende pointe opträder hos den queer-marxistiske forsker Kevin Floyd (RIP) i hans skelsættende bog *The Reification of Desire* fra 2009. Denne bog beskriver det befriende aspekt ved erotiseringen af social fremmedgørelse i arbejdsforhold. Med udgangspunkt i og som afvigelse fra dette forslag, gør Gabriels vægt på den æstetiske kvalitet i denne slags grænseoverskridende, erotiserende praksis os i stand til at forstå *kritisk sensibilitet som erotisk sensibilitet*. Med denne sensibilitet bliver den individuelle critikers såkaldte 'auto-affektion' – der har været på spil siden Kants introduktion af kritik som praksis – forvandlet til en auto-erotisk opfattelse af selvet i relation til andre. For at forstå, hvordan æstetik og kritik er sociale størrelser, må vi derfor tage den lange vej rundt om queer-formalisme. Og, vigtigst af alt, vi må gøre det sammen.

1. David Getsy, "Ten Theses on Queer Abstraction", i *Queer Abstraction*, red. Jared Ledesma (Grand Ave: Des Moines Art Center, 2019).

2. Fumi Okiji, *Jazz As Critique: Adorno and Black Expression Revisited* (Redwood City: Stanford University Press 2018), s. 19.

3. Amy De'Ath, *Unsociable Poetry: Antagonism and Abstraction in Contemporary Feminized Poetics*, PhD afhandling i filosofi (Simon Fraser University, 2017), s. 77.

4. Ibid.

5. Leo Steinberg, *Other Criteria. Confrontations with Twentieth-Century Art*. [1972] (Chicago: University of Chicago Press, 2007), s. 63.

6. Clement Greenberg, "Modernist Painting", i *Modern Art and Modernism: A Critical Anthology*, red. Francis Frascina & Charles Harrison (London: Routledge, 1982), s. 5-6.

7. Karl Marx og Friedrich Engels, *Marx and Engels Collected Works. Vol. 5. March 1845 – August 1844* (London: Lawrence & Wishart, 2010), s. 296.

8. For en kritisk diskussion af Marx' antropologi, se Etienne Balibar, "From Philosophical Anthropology to Social Ontology and Back: What to Do with Marx's Sixth Thesis on Feuerbach?" *Postmodern Culture*, Volume 22, Number 3, maj 2012. Online June 10, 2015: pomoculture.org/2015/06/10/from-philosophical-anthropology-to-social-ontology-and-back-what-to-do-with-marxs-sixth-thesis-on-feuerbach-2.

9. Se for eksempel M.E. O'Brien, *Family Abolition Capitalism and the Communizing of Care* (London: Pluto Press 2023); *Transgender Marxism*, red. Jules Joanne Gleeson og Elle O'Rourke (London: Pluto Press 2021); Kevin Floyd, *The Reification of Desire Toward a Queer Marxism* (Minnesota: Minnesota University Press 2009); Peter Drucker, *Warped. Gay Normality and Queer Anti-Capitalism* (Leiden: Brill 2015); *Feminism against Cisness*, red. Emma Heaney (Durham: Duke University Press 2024).

10. T.J. Clark "In Defense of Abstract Expressionism", i *Reading Abstract Expressionism*, red. Richard Pipes (New Haven: Yale University Press 1991), s. 137. Oversat til dansk af oversætteren.

11. Steinberg, *Other Criteria* (2007), s. 63. Oversat til dansk af oversætteren.

12. Se Sam Rose, *Art and Form from Roger Fry to Global Modernism* (Pennsylvania: Penn State University Press 2019).

13. Frida Sandström, "Carla Lonzi och krisens kritik 1969–1970," *Kultur & klasse*, vol. 52, no. 137, s. 55–137, doi.org/10.7146/kok.v52i137.145764.

14. Steinberg, *Other Criteria* (2007), s. 63.

15. Mikkel Bolt, James Day, Frida Sandström og Fredrik Svensk, "Introduktion", i David Lloyd, *Kunstkritikkens almene subjekt* (København: Billedkunstskolernes forlag, 2024).

16. Frida Sandström, "The Disintegration of Autonomy Jill Johnston's Anti-criticism", i *Feminism and the Early Frankfurt School*, red. Christine A. Payne & Jeremiah Morelock (Leiden: Brill, 2023), s. 162-192.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender* (New Haven: Yale University Press 2015), s. 44.

18. For en diskussion af den reaktionære eller defensive se Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy. Critique of Art and Sexuality in 1974", i *Infrastructure Aesthetics*, red. Solveig Daugaard, Cecilie Ullerup Schmidt og Frederik Tystrup (Berlin: De Gruyter, 2024 (forthcoming)).

19. Citeret i Getsy, *Abstract Bodies* (2015), s. 59.

20. Getsy, *Abstract Bodies* (2015), s. 72; O'Hara, *Color of Steel* (1961), s. 69.

21. Key Gabriel, "Two senses of gender abolition. Gender as Accumulation Strategy", i *Feminism against Cisness*, red. Emma Heaney (Durham: Duke University Press 2024), s. 147.

22. Sandström, "The Disintegration of Autonomy Jill Johnston's Anti-criticism" (2023).

O – OVERGADEN
Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K,
overgaden.org

Panteha Abareshi
Impaired Erotics
Udstillingsperiode: 25.05.2024 – 04.08.2024

ISBN: 978-87-94311-19-9
EAN: 9788794311199

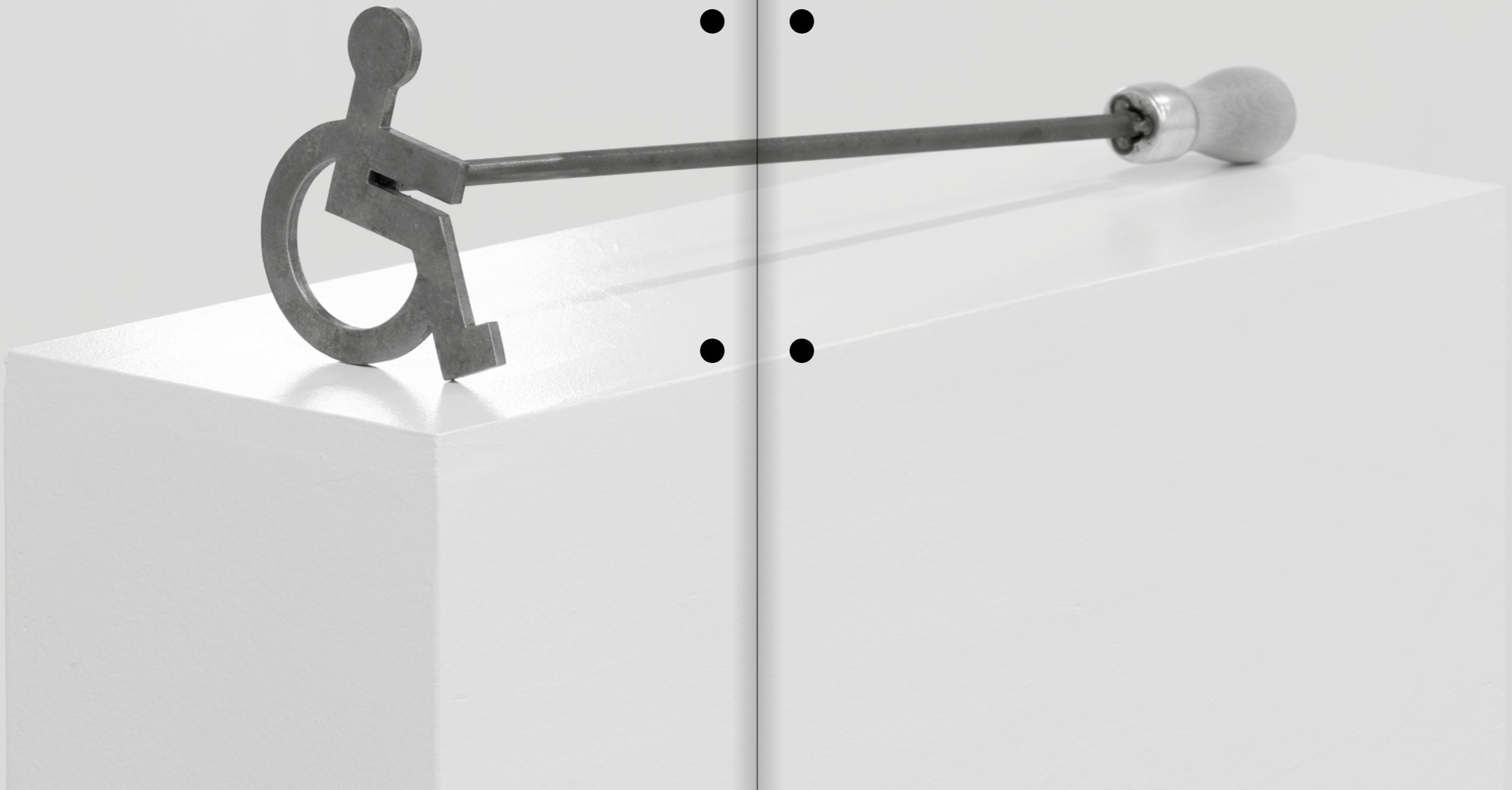
Redaktør: Anne Kølbæk Iversen
Tekst: Rhea Dall, Panteha Abareshi,
Frida Sandström
Oversættelse: Nanna Friis og Anne Kølbæk Iversen
Korrektur: Anne Kølbæk Iversen
Foto: David Stjernholm

O – Overgadens publikationer er støttet af Augustinus Fonden.

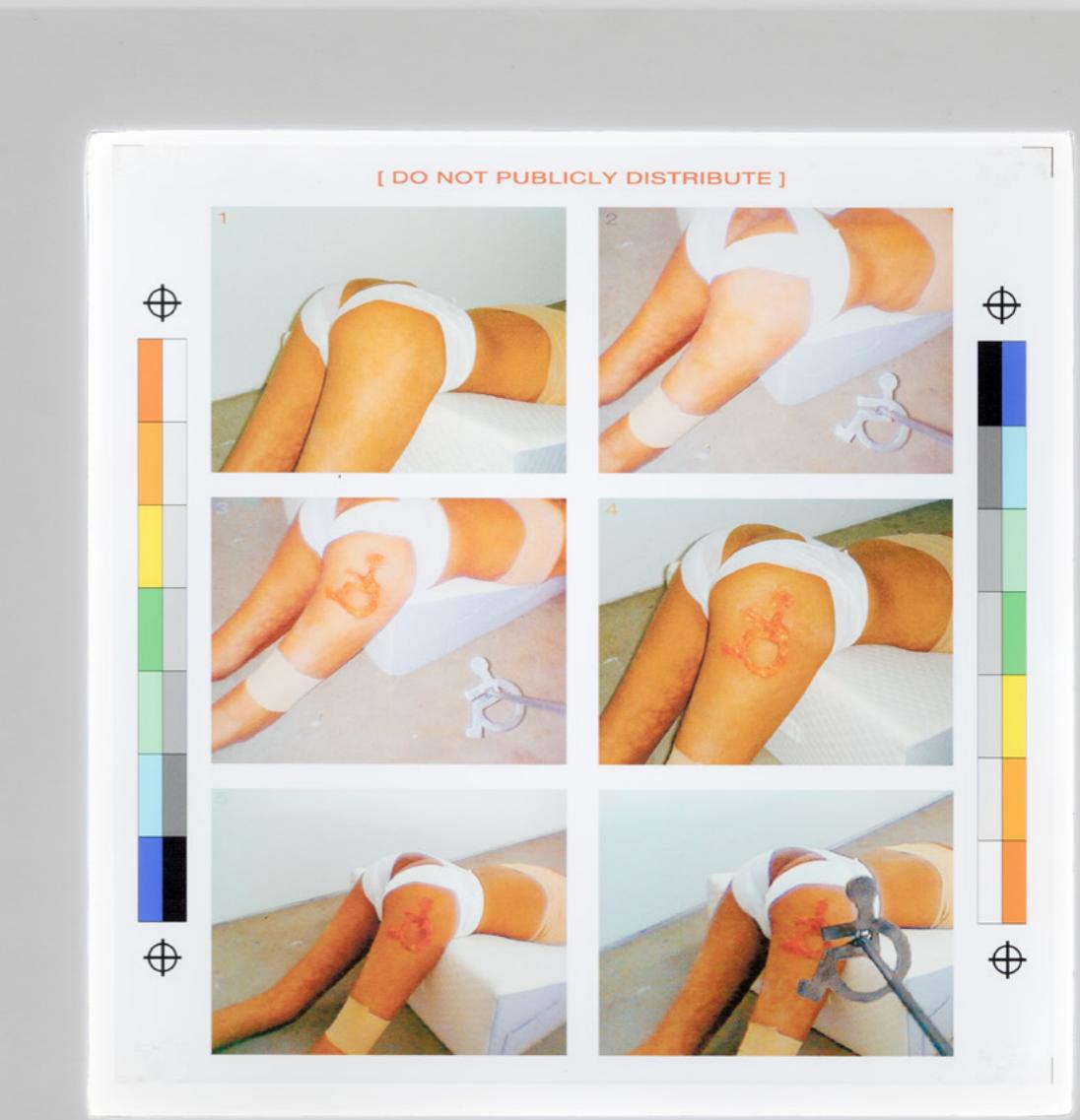
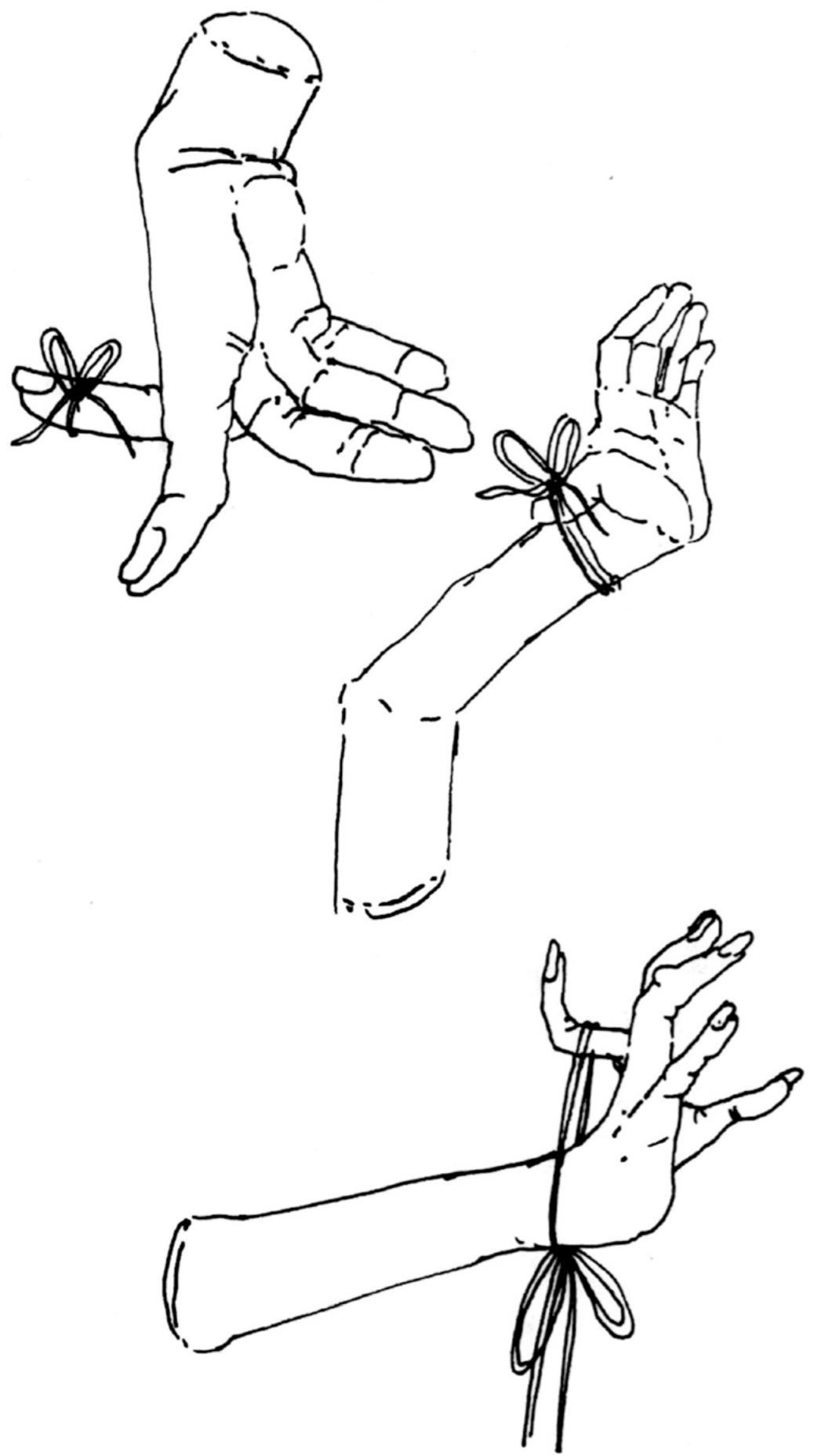
Abareshis udstilling har modtaget støtte fra Ny Carlsbergfondet, Knud Høgaards Fond, Beckett-Fonden og Politiken-Fonden.

Grafisk design: fanfare
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Trykt hos: Raddraaier, Amsterdam

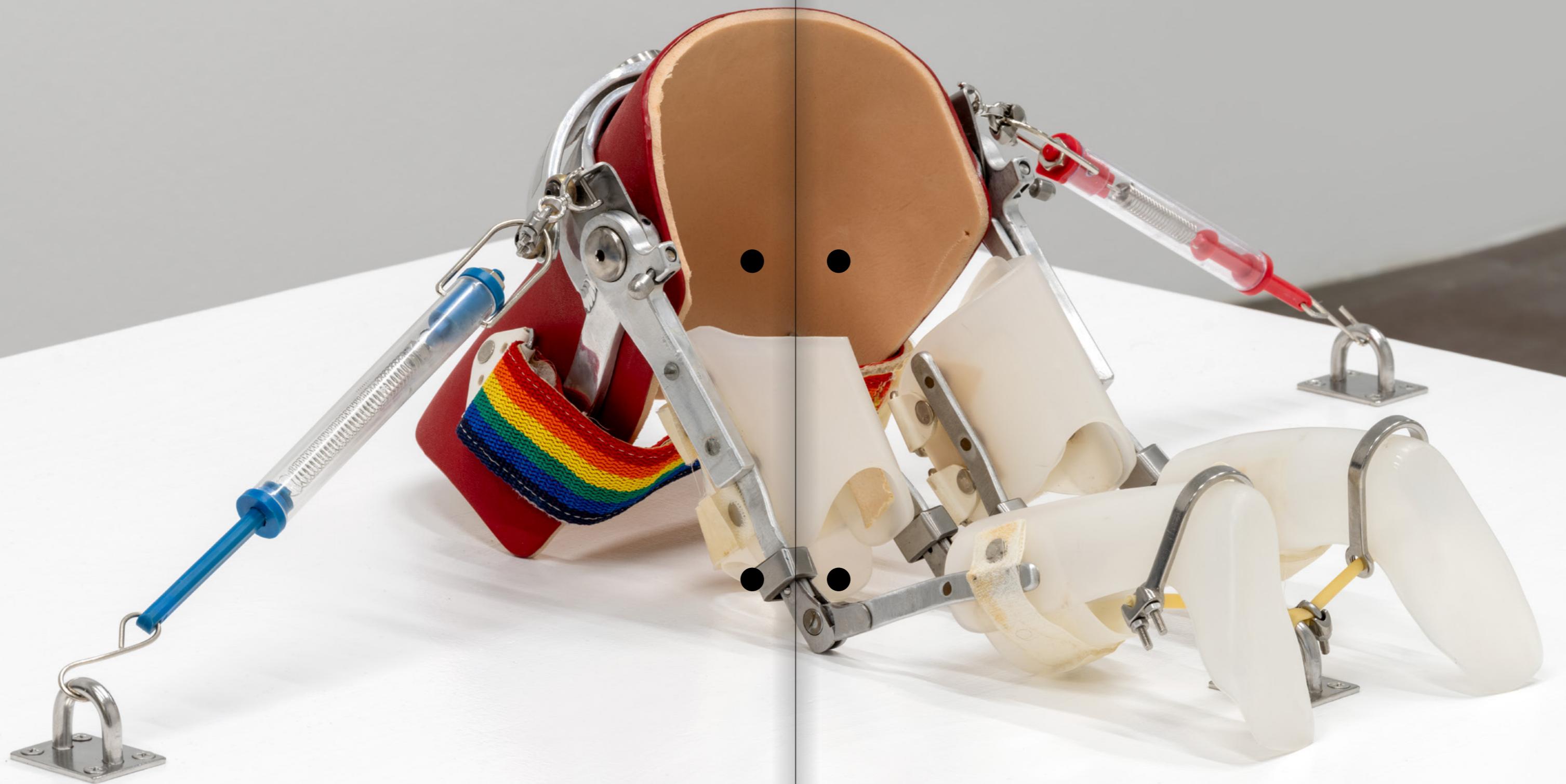
Trykt i 150 eksemplarer

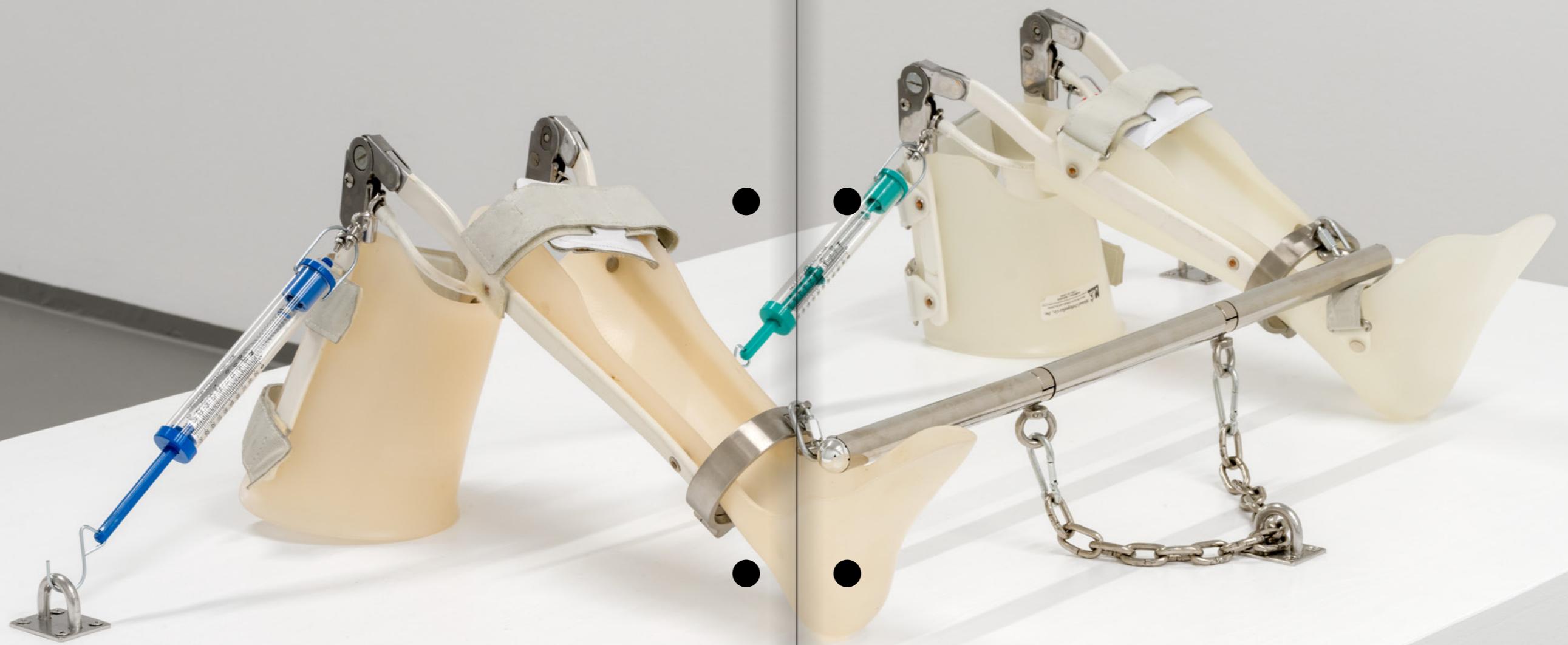

Aug 7 - CONTORTIONS.

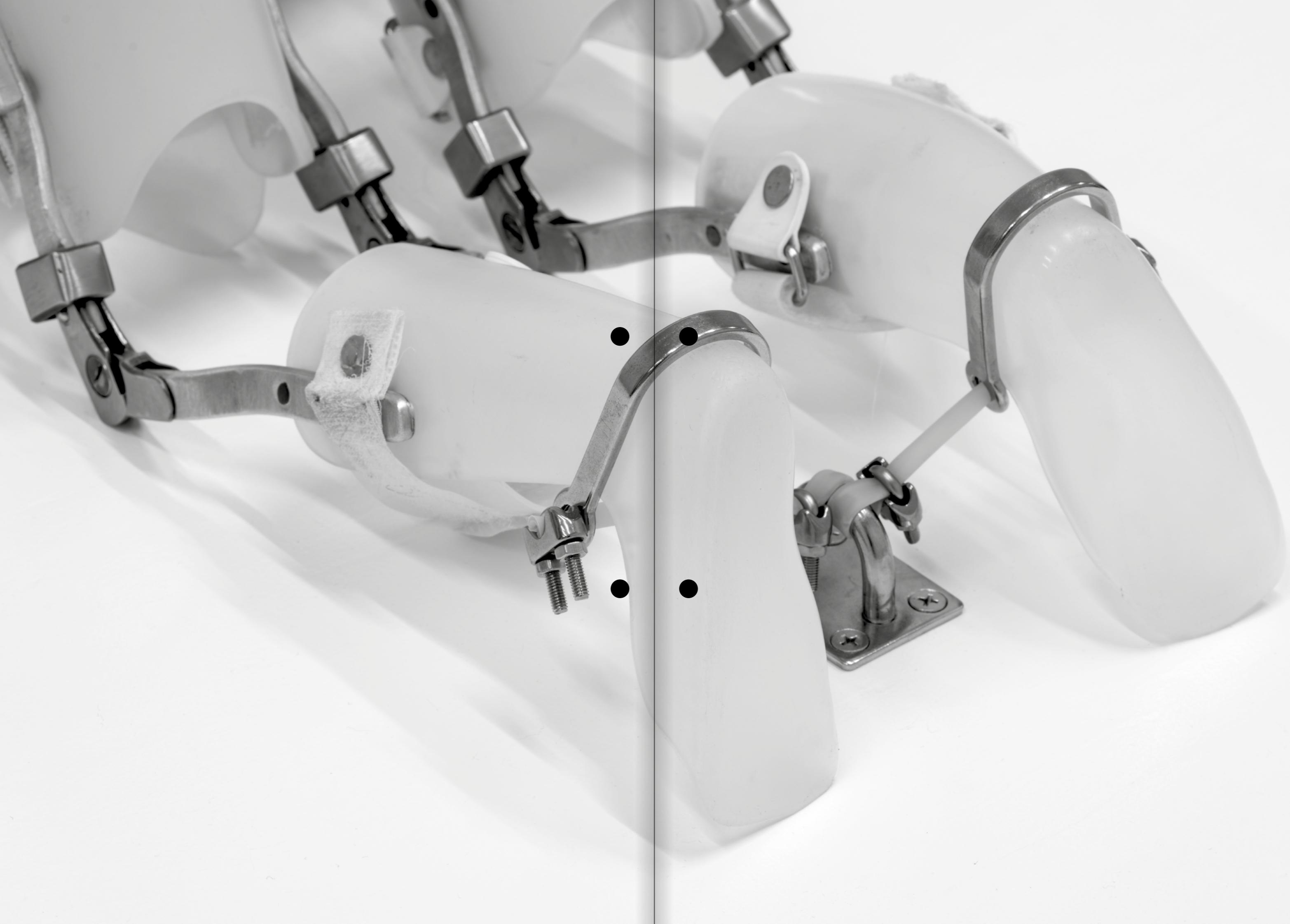

- WHITE VINYL LETTERING ON
- "I WILL NEVER KNOW PEACE"
- → CONNECTED TO OVERWHELMING MEDICAL TUBING
 - → LOWER LOCK CONNECTED TO RED + NATURAL LATEX TUBING
 - → CONNECTED TO SPRINGS
↳ I hanging bottle/bag.
 - → HOLE IN CEILING HELD SPREAD OPEN BY [SURGICAL SPREADERS]
 - Metal stand + hanging bottle
 - prong clamp?
- BURNING BODY
- HOUSE
-

1. David Getsy, "Teen Theses on Queer Abstraction," in Jared Lederma (ed.), *Queer Abstraction*, Gland Ave: Des Moines Art Center, 2019, pp. 65-75.

2. Fumi Okiji, *Jazz As Critique: Adorno and Black Expressionism*, Redwood City: Stanford University Press, 2018, p. 19.

3. Amy DeAch, "Unsciable Poetry: Amalgam and Abstractation in Contemporary Feminized Poetics," unpublished PhD dissertation in Philosophy, Simon Fraser University, Burnaby, Canada, 2017, p. 77.

4. Ibid.

5. Leo Steinberg, *Other Critters: Confabulations with Theoretical Anthropology*, London: Routledge, 1982, pp. 5-6.

6. Clement Greenberg, "Modernist Painting," in Francis Frascina and Charles Harrison (eds.), *Modern Art and Modernism: A Critical Anthology*, London: Pluto Press, 2021; Jules Langford, *Commuting to Mars*, Minneapolis: University of Minnesota Press, 2009; Peter Drucker, *Warpred: Gay Normality and Queer Anti-Capitalism*, Durham: Duke University Press, 2015; Emma Heany (ed.), *The Reification of Desire*, London: Pluto Press, 2021; Kevin Foley, *Transgender Marxism*, Janeane Gakosson and Ellie O'Rourke (eds.), *Transgender Marxism, and the Communitizing of Care*, London: Pluto Press, 2023; Julie Newhart, "Art and Form Roger Fry to Global Capitalism," in Richard Pines (ed.), *Reading Abstract Expressionsim*, 10. T.J. Clark, "In Defense of Abstract Expressionsim," 11. Semibreve 2007, p. 63.

12. See Sam Rose, *Art and Form Roger Fry to Global Capitalism*, Penn State University Press, 2019.

13. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

14. Stiching 2007, p. 63.

15. Mikkel Bolt, James Day, Frida Sandström, Fredrik Svansk, "Introduktion," in David Lloyd, *Kunstnerteknens almena subjekt*, Göteborg: Billdekmästarklubben förlag, 2024.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy: Critique of Art and Sexuality in 1974," in Slovenia Daugard, Cecile Ullestrup Schmid, and Frederik Tygesen (eds.), *Transcultural Aesthetics*, Berlin: De Gruyter, 2024 (forthcoming).

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney 2024, p. 147.

22. Sandström 2023.

Graphic design: Fanfare
Printed at: Radbarrier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Beckett Foundation, Abarcchi's exhibition has received support from the New Carlberg Glyptotek Foundation and the Polikken Foundation, and the Polikken Foundation.

O-Overgaden's publications are funded by
The Augustinus Foundation.

Photo: David Sjernholm
Copy editing: Susannah Worth
Frida Sandström
Text: Rhea Dall, Panthea Abareishi,
Editor: Anne Klabbeek Liverseen
Editor: Panthea Abareishi
Impaired Optics
Exhibition period: 25.05.2024 - 04.08.2024
ISBN: 978-87-9431-19-9
EAN: 978794311999
Kultur & klasser, vol. 52, no. 157, pp. 55-157, doi.org/10.146/kok
15. Frida Sandström, "Carla Lonzi och kritiken kring 1969-1970," *Moderatism*, Pensylvaania: Penn State University Press, 2019.

16. Frida Sandström, "The Distinction of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

17. David Getsy, *Abstract Bodies: Sixties Sculpture in the Expanded Field of Gender*, New Haven: Yale University Press, 2015, p. 44.

18. For a discussion of the reactionary or self-defensive critic, see Frida Sandström, "A Crisis of Autonomy," in Jyll Copeland: *Billedkunstskolens foltag*, 2024.

19. Frank O'Hara, letter to David Smith, cited in Getsy 2015, p. 59.

20. Getsy 2015, p. 72; O'Hara, *Color of Steel*, 1961, p. 69.

21. Key Gabril, "Two Senses of Gender Abortion: Gender as Accumulation Strategy," in Henney

The sensual travel of the eye across the abstract object in play up until the "aesthetic culmination" may also be understood as an erotic culminating, caused by the farore mentioned erotic-critical "suspension." I have already discussed how the erotic suspension in the scensation of an abstract object causes a "pause" in the critical judgment, as exemplified with the case of Smith and O'Hara. Yet, I would like to take this discussion even further and argue that this is also a suspension of capitalist abstraction. We can call it an "abstract hedonism." In the essay "Gender as Accumulation of Capitalist abstraction," we can also see a suspension of capitalist abstraction. We can call it an "abstract hedonism,"

higher than inviting it to settle on the whole first
d then explore details. It is the esthetic of
mination rather than of examination.²⁰

In this paragraph, Gabrial argues that all social relations—in other words, abstractions—are mediated by sexual difference, which also operates internally to every individual. This is what I discuss elsewhere as a critique of the critiquing subject that is known to itself. Such a self-reflection is both self-referential and social.²² In her text, Gabrial concludes with the precise point that such “double” critique both enables social abstraction and simultaneously subverts it.

So clearly regarding the experience of sexual difference as transsexual. This is also the point of Queer Marxist scholar Kevin Floyd in his seminal book *The Reification of Desire* from 2009. In this book, Floyd describes the liberatory aspect in the eroticization of social practice allowing us to understand critical sensitivity as aesthetic quality of such transgressive, eroticizing critique around queer formalism. And, essentially, we need to do it together.

I am interested in the way that the critic who *feels along* Sandford, concepts only accumulate particularity and distinguishing difference. Importantly, aesthetic concepts and categories are used to define gender, sexuality, race, value, and so on. What Steimberg's and Getty's two centurries. As made clear by literary scholars and critics from social critique throughout the last sociabilizes the individualizing aspect of critical practice with a work of art also may sense the social impact of their own objectifying concepts. This essentially and philosophicals such as David Lloyd and Sticla and phallocentrism and, hence, *relinquion*. What Steimberg is that the critical judgment is replaced by collective practice of critique.¹⁵ Central to such collective practice formalism is what I speak of elsewhere as a collective and sensations as if from the outside. This kind of objects and people—critically sense their own relations forms in art and in critique—artists and spectators. Beyond or even before aesthetic criteria, the subjective as a subject in relation to the subject of the critic. Instead, allows for an understanding of the work of art that are already practiced as experiences in the form of themselves, the critic rather seeks to follow sensations "in reverse" and, furthermore, turning them against modern art world market.¹⁶ By holding these criteria proclaiming in 1790, and which the 20th-century founders of formalism took onwards into the late Enlightenment philosopher Immanuel Kant famously of the critic solely—which, essentially, is what German criteria for aesthetic beauty that is sensed in the subject is no longer searching for the fulfillment of predefined criteria and taste in reverse."¹⁷ This means that the critic in this text from 1973, Steimberg famously states that "the critic interested in a novel manifesto states that semiinal essay, "Other Criteria," as referred to above. A central reference in this context is Steimberg's role of sexuality in our encounter with art and people. Social art historians to have critically investigated the Clark, Steimberg, and Getty are far from the only way in which we define sexuality, race, gender, value, As already discussed above, this is also the case for the we sense the objects that we conceptualize as art. Power."¹⁸ The difference that he points toward is essentially the formal abstractions through which and that of other (stronger) claimants to the same kind of difference between arts sensuous immediacy and other social categories.

Well, the ways that we sense people and things are inherently related to what we think of them, and whether we think with or against them. By understanding the critique of art as a sensual practice, we join the history of sabotage, perverision, and subversions of the pressupposed relations between artist and spectator. As American-German artist Adrian Piper has shown over decades, the encounter people. Most often, the line between the human body and the art object is very thin. As a result, the judgment of what is good or bad art can easily be transposed to the severe ways of distinguishing camouflages the biopolitics of modern life.

What is human. Put bluntly, the critique of art easily camouflages the biopolitics of modern life. Who is granted subjectivity and art whose cost? The so-called "subject-object" dialectics of modern thinking are at work in art institutions as well as in the legal structures of the nation state. All these contexts have a conceptualized relation between artist and spectator, student and teacher, police and citizen, and speller, critic and reader. Within and between nation states, we will have formalism within and between institutions that have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we produce difference. In short essay, I will speak of the ways in which the art critic and the spectator, the audience member and the everyday passerby, sense and relate. By proposing the critic as an object of desire, and the art object as the subject of the game, or rather, turn that we can either accept the game, or rather, turn gender, and sexuality are all played out in the way gender, one century later. It is, too, what Geissi theorist Theodor W. Adorno's concept of the modern artworker, one century later. It is, too, what Geissi theorist was developing further in German critics?

As long as our life is modeled according to modern capitalisms within and between nation states, we will have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we produce difference. In short essay, I will speak of the ways in which the art critic and the spectator, the audience member and the everyday passerby, sense and relate. By proposing the critic as an object of desire, and the art object as the subject of the game, or rather, turn that we can either accept the game, or rather, turn gender, and sexuality are all played out in the way gender, one century later. It is, too, what Geissi theorist was developing further in German critics?

As long as our life is modeled according to modern capitalisms within and between nation states, we will have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we produce difference. In short essay, I will speak of the ways in which the art critic and the spectator, the audience member and the everyday passerby, sense and relate. By proposing the critic as an object of desire, and the art object as the subject of the game, or rather, turn that we can either accept the game, or rather, turn gender, and sexuality are all played out in the way gender, one century later. It is, too, what Geissi theorist was developing further in German critics?

As long as our life is modeled according to modern capitalisms within and between nation states, we will have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we produce difference. In short essay, I will speak of the ways in which the art critic and the spectator, the audience member and the everyday passerby, sense and relate. By proposing the critic as an object of desire, and the art object as the subject of the game, or rather, turn that we can either accept the game, or rather, turn gender, and sexuality are all played out in the way gender, one century later. It is, too, what Geissi theorist was developing further in German critics?

As long as our life is modeled according to modern capitalisms within and between nation states, we will have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we produce difference. In short essay, I will speak of the ways in which the art critic and the spectator, the audience member and the everyday passerby, sense and relate. By proposing the critic as an object of desire, and the art object as the subject of the game, or rather, turn that we can either accept the game, or rather, turn gender, and sexuality are all played out in the way gender, one century later. It is, too, what Geissi theorist was developing further in German critics?

EROTIC ELEGITIONS: SOME NOTES ON ART AS SEXUALITY

Frida Sandstrom

Well, the ways that we sense people and things are inherently related to what we think of them, and whether we think with or against them. By understanding the critique of art as a sensual practice, we join the history of sabotage, perverision, and subversions of the pressupposed relations between artist and spectator. As American-German artist Adrian Piper has shown over decades, the encounter people. Most often, the line between the human body and the art object is very thin. As a result, the judgment of what is good or bad art can easily be transposed to the severe ways of distinguishing camouflages the biopolitics of modern life. What is human. Put bluntly, the critique of art easily camouflages the biopolitics of modern life. Who is granted subjectivity and art whose cost? The so-called "subject-object" dialectics of modern thinking are at work in art institutions as well as in the legal structures of the nation state. All these contexts have a conceptualized relation between artist and spectator, student and teacher, police and citizen, and speller, critic and reader. Within and between nation states, we will have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we produce difference. In short essay, I will speak of the ways in which the art critic and the spectator, the audience member and the everyday passerby, sense and relate. By proposing the critic as an object of desire, and the art object as the subject of the game, or rather, turn that we can either accept the game, or rather, turn gender, and sexuality are all played out in the way gender, one century later. It is, too, what Geissi theorist was developing further in German critics?

As long as our life is modeled according to modern capitalisms within and between nation states, we will have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we produce difference. In short essay, I will speak of the ways in which the art critic and the spectator, the audience member and the everyday passerby, sense and relate. By proposing the critic as an object of desire, and the art object as the subject of the game, or rather, turn that we can either accept the game, or rather, turn gender, and sexuality are all played out in the way gender, one century later. It is, too, what Geissi theorist was developing further in German critics?

As long as our life is modeled according to modern capitalisms within and between nation states, we will have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we produce difference. In short essay, I will speak of the ways in which the art critic and the spectator, the audience member and the everyday passerby, sense and relate. By proposing the critic as an object of desire, and the art object as the subject of the game, or rather, turn that we can either accept the game, or rather, turn gender, and sexuality are all played out in the way gender, one century later. It is, too, what Geissi theorist was developing further in German critics?

As long as our life is modeled according to modern capitalisms within and between nation states, we will have formalism—understood as the social relations. Distinct forms of embodiment, deviating from the normative stages relationships among forms and their contexts, allow us to see difference through social relations in abstraction can be a way to allegorize that is, abstraction is about relations, and a queer theory of a subject that emerges within a body—is thus no choice, but rather a situation that we are all in. I would not be able to write this text without it. Only through its own means can formalism be turned on its head. This was essentially the point in Marx's social critique of value in the late 19th century, which was developed further in German critics?

What is the difference between sensing and thinking? The answer is the way that we sense people and things are inherently related to what we think of them, and whether we think with or against them. By understanding the critique of art as a sensual

form. From the non-sexual erotic to the explicitly pornographic, the lampaded, Disabled Object[body] is carnestly imagined and examined, from the perspective of an artist whose illness and disability serve as both carnestly imaged and examined relations between artist and spectator for their artistic practice.

Disabled Objects[body], and the ways in which pleasure functions outside the realm of the able-bodied

is rampanat use as metaphor, and through the language of disability.

as an "invalid object" is reinforced in its representations, if they are even allowed any. The Disabled Object[body]

with romantic or sexual autonomy in their desires cannot bathe, cannot communicate, and cannot function

ability; the Disabled Object[body] cannot take care of

Disabled Objects upon this percieved absence of

Social understanding and definition of the Disabled

Object[body], this is a violation of its essence of

ability, it cannot walk, cannot move, cannot feed itself,

and what it takes care of

bring to the surface their most human fears.

the viewer to step over the threshold of the taboos that

beneath it with confounding case, instead beginning for

as Invalid Object[body], and slips out from

disabled channles, taken to its parts and re-assembled

in the form of the Invalid Object[body] as evoked through

interactions of the Invalid Object[body] raw representations and

LamparedErotics presents raw expectations and

so strauchly upon its existence.

to the flattening expectations placed

in a case of otherness, and an inability to adhere

the Disabled Body would reveal the immece

complexity to its otherness, and a need for more

the Disabled Body is, in all manners of its

The Disabled Body is, in all manners of its

is fundamenteally seen, understood, and represented.

lookng provides crucial contextuation to the

mechanics of power within this scopophilia

even the most passive of able-bodied gazes, and the

an object. A hierarchy of power exists unspeaken in

voyeurism and the essential nature of the subject as

There is a poignant link betwen the erotics of this

Freud's theory of fetishism articulate the erotic

escapes a perpetua voyeurism.

with the disabled body is unable to

the mere specimen. Played and pinned in a proverably

scopophilia, but which may be overtidden by it in a

the shroud of obscurity, "the force which opposes

representation and discussion, taboo. As Freud asserts,

The Disabled Body is, in all manners of its

mechanics of powerlessness in how the Disabled Body

looks provides crucial contextuation to the

dyamic of object fetishism within this scopophilia

even the most passive of able-bodied gazes, and the

an object. A hierarchy of power exists unspeaken in

voyeurism and the essential nature of the subject as

There is a poignant link betwen the erotics of this

Freud's theory of fetishism articulate the erotic

escapes a perpetua voyeurism.

with the disabled body is unable to

the mere specimen. Played and pinned in a proverably

scopophilia, but which may be overtidden by it in a

the shroud of obscurity, "the force which opposes

representation and discussion, taboo. As Freud asserts,

The Disabled Body is, in all manners of its

mechanics of powerlessness in how the Disabled Body

looks provides crucial contextuation to the

dyamic of object fetishism within this scopophilia

even the most passive of able-bodied gazes, and the

an object. A hierarchy of power exists unspeaken in

voyeurism and the essential nature of the subject as

There is a poignant link betwen the erotics of this

Freud's theory of fetishism articulate the erotic

escapes a perpetua voyeurism.

with the disabled body is unable to

the mere specimen. Played and pinned in a proverably

scopophilia, but which may be overtidden by it in a

the shroud of obscurity, "the force which opposes

representation and discussion, taboo. As Freud asserts,

The Disabled Body is, in all manners of its

mechanics of powerlessness in how the Disabled Body

looks provides crucial contextuation to the

dyamic of object fetishism within this scopophilia

even the most passive of able-bodied gazes, and the

an object. A hierarchy of power exists unspeaken in

voyeurism and the essential nature of the subject as

There is a poignant link betwen the erotics of this

Freud's theory of fetishism articulate the erotic

escapes a perpetua voyeurism.

with the disabled body is unable to

the mere specimen. Played and pinned in a proverably

scopophilia, but which may be overtidden by it in a

the shroud of obscurity, "the force which opposes

representation and discussion, taboo. As Freud asserts,

The Disabled Body is, in all manners of its

mechanics of powerlessness in how the Disabled Body

looks provides crucial contextuation to the

dyamic of object fetishism within this scopophilia

even the most passive of able-bodied gazes, and the

an object. A hierarchy of power exists unspeaken in

voyeurism and the essential nature of the subject as

There is a poignant link betwen the erotics of this

Freud's theory of fetishism articulate the erotic

escapes a perpetua voyeurism.

with the disabled body is unable to

THE SICK/ DISABLED BODY

INTRODUCTION

In brief, Abareshi points to how caring giving, whether in the hospital or the home, can itself contain violence; how systemic, societal "help" also cagages and disciplines the sick or disabled body, relegating it to a position of obligation greater than medicalization and care.

Through elements such as leg-spread ing orthoses or a gaping mouth mechanically forced open, *Impaired Erotics* questions the complex dynamics within a disabled body. The instillations explore eroticism and submission, towards a taboo fetishization of the body beyond this stigma of inability.

The double-edged exhibition title, *Impaired Erotics*, thus confronts the volatile vulnerability and dependence inherent to support structures—whether it be a mobility aid, clinical devices, or human care—casting light upon the different notions of violence that shapes the othering scholar based in Los Angeles. Abareshi's work has recently been shown in solo and group exhibitions at venues including Kunst, Frankfurt (2022); Kunstsauz Zurich (2022); MMK Museum für Moderne Kunsthall Tondheims (2023); and the Los Angeles Municipal Art Gallery (2021).

Rhea Dall,
Director, June 2024

Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K,
overgaden.org

Impaired Erotics

Exhibition period: 25.05.2024 – 04.08.2024

EAN: 978879431199

Impaired Erotics
Exhibition period: 25.05.2024 – 04.08.2024

Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K,
overgaden.org

0000
[EΛ(O-O)]

卷之三

